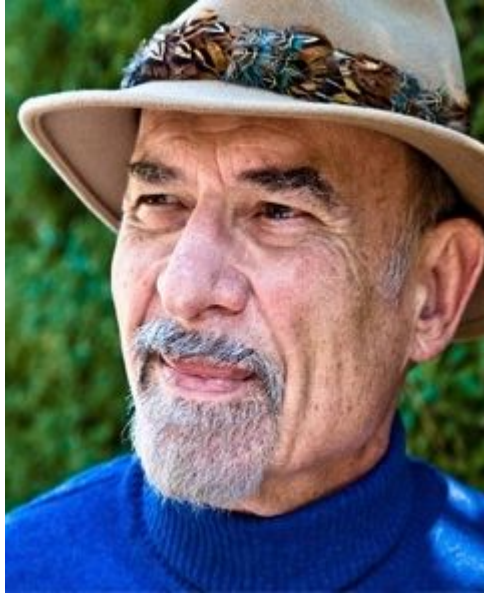

Ървин Д. Ялом: „Животът е проблясък между две еднакви бездни:
тъмнината преди раждането и мрака след смъртта“

Роден на 13 юни 1931 г. във Вашингтон.

Изтъкнат професор по психиатрия, спряган за един от родоначалниците на груповата психотерапия.

Автор на оригинални, интригуващи художествени творби и множество професионални научни книги в областта на психотерапията и клиничната психиатрия.

Завършва Бостънския медицински университет през 1956 г. Академичната си кариера стартира в Станфордския университет през 1963 г., а скоро след това започва да преподава групов психотерапия и разработва свой собствен метод в „Екзистенциална психотерапия“ (1980), чийто модел и до сега се преподава в курсовете по психиатрия в САЩ. През 2000 г. е награден с „Оскар Пфистер“ за важен принос в религията и психиатрията.

Творчество

„КОГАТО НИЦШЕ ПЛАКА“ ОГЛАВЯВА КЛАСАЦИИТЕ ЗА БЕСТСЕЛЪР В РЕДИЦА ЕВРОПЕЙСКИ ДЪРЖАВИ.

Над 1 милион екземпляра са продадени само в Германия.

Романът е едно от емблематичните произведения на Ялом и съчетава философия и психотерапия – похват, който позволява да се намери златното сечение между привлекателното и дълбокомисленото в третирането на големите общочовешки и индивидуални проблеми.

Както казва самият автор, историята в „Когато Ницше плака“ би могла да се случи. Това е едно изключително историко-философско психотерапевтично пътуване в областта на несъзнаваното, на дълбоко потиснатото, на вечно тревожещото и преди всичко човешко, твърде човешко, в приключението, наречено живот.

Ницше е ексцентричен философ аскет, „бременен“ със своите философски идеи, които му причиняват толкова силни мозъчни „контракции“, че нито един изтъкнат за времето си лекар не успява да го облекчи. Ницше носи и любовна тежест в гърдите си, чиято диагноза е Отчаяние. Тази болест може да излекува само един лекар и това е д-р Бройер – близък приятел и ментор на стажанта по медицина Зигмунд Фройд. Но за да бъде успешна терапията в схемата лекар–пациент, някой трябва да се откаже от своята роля...

ДРУГИ ПОПУЛЯРНИ РОМАНИ ОТ ЪРВИН Д. ЯЛОМ

Докато лежиш на дивана (1996)

Методът Шопенхауер (2005)

Проблемът Спиноза (2012)

Последната книга на Ялом не е художествен текст и носи заглавието „Да се взираш в слънцето: Победа над страха от смъртта“.

Екранизации

По романа „Когато Ницше плака“ е заснет магнетичният американско-български едноименен филм на режисьора Пинкас Пери с участието на Арманд Асанте, Бен Крос и Катрин Уиник.

*Приковаващ вниманието меланж от факти и фикция.
Драма за любов, участ и воля, разиграла се на фона на кипещното виенско общество през 19 в., малко преди да се роди нейно величество психоанализата.*

Любопитни факти

Когато е едва на 10 години, Ялом става свидетел на инфаркта на баща си и решава, че ще стане лекар.

Родителите му емигрират от Русия малко след края на Първата световна война. Семейството дълго време се бори за оцеляването си.

Ялом е известен като свободомислец интелектуалец и иконоборец. Вярва, че на всеки пациент е необходимо да се назначава отделна терапия (защото всяка история е уникална).

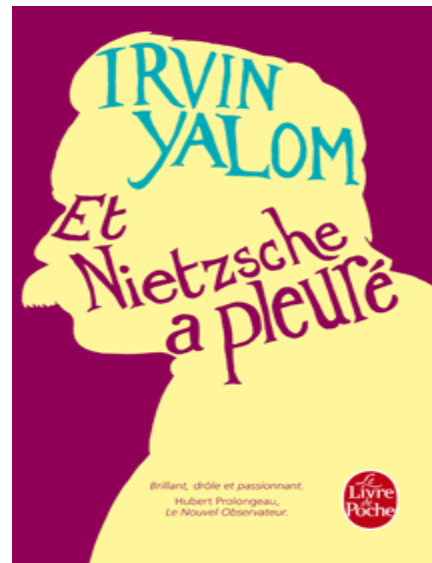
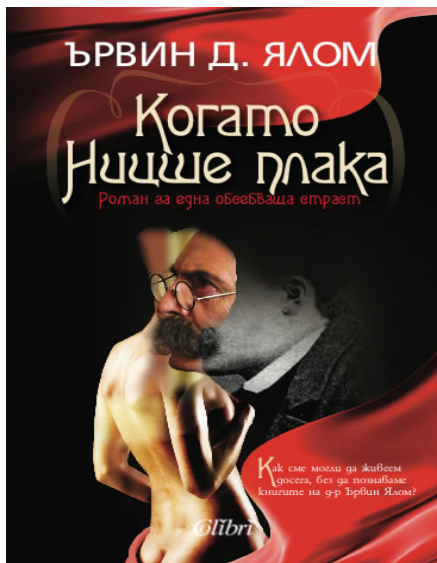
Има четири деца, съпругата му се казва Мерилин и има завидна кариера на университетски преподавател и писател.

Едноименният филм по романа „Когато Ницше плака“ е сниман в България, на територията на Русе.

„Когато Ницше плака“ - най-обсебващият бестселър

на Ървин Д. Ялом излиза на български език на 18 март 2013 г.

Преводът е на Анелия Николова.

Анотация:

КОЙ Е БОЛЕН? КОЙ Е ОТЧАЯН? КОЙ Е УЧЕНИКЪТ И КОЙ – УЧИТЕЛЯТ?

КОЙ КОГО ЛЕКУВА?

1882 година, Венеция. Красивата и свободомислеца Лу Саломе моли известния виенски лекар д-р Бройер да помогне на приятеля ѝ Фридрих Ницше, който е изпаднал в дълбока физическа и психическа криза,

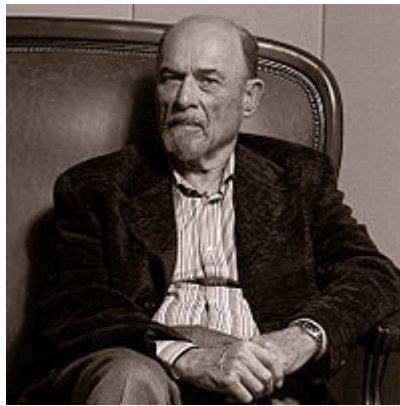
породена от бурните им взаимоотношения и разпада на тройната им връзка с Паул Рее.

Ницше е все още неизвестен философ, приятелят на Бройер Зигмунд Фройд е начинаещ лекар, свръхчовекът и психоанализата още не съществуват. Бройер започва да „лекува“ Ницше, прекалено горд, за да се признае за болен, като споделя с него собствените си проблеми.

В процеса на това общуване, което Бройер обсъжда с младия Фройд, се раждат някои от великите идеи на Ницше и се поставят основите на психоанализата.

Ървин Д. Ялом създава четиво с покоряващ ефект, в което напрежението през цялото време се покачва (а развръзката е неочаквана като в най-добрите психологически трилъри)

Интервю с Ървин Д. Ялом

Той е абсолютна звезда в САЩ.

На 80 години Ървин Д. Ялом, психиатър, психотерапевт, есеист и романист, продължава да дава консултации и да пише в калифорнийския си дом в Пало Алто.

Почетен професор в Станфордския университет, автор на високо ценени от критиката бестселъри, изключително търсен терапевт, Ялом младее за своите 80 години.

Висок, с остър поглед и жив ум, с тих, но твърд глас, по време на разговора той ще стане само веднъж, за да ми покаже имейл на компютъра си – в писмо, изпратено от киберкафе, един бездомник му пише, че намерил в кофа за боклук негова книга и тя преобработила живота му.

Ървин Д. Ялом не скрива своето задоволство – сякаш някогашното момче, син на имигранти, насочило се към психологията чрез литературата, днес държи доказателството, че е успяло да примири двете си страсти - писането и терапията.

Защото целта им е една и съща: да помогнат на хората по пътя към повече свобода и спокойствие.

Разкажете за детството си.

Ървин Д. Ялом: Роден съм във Вашингтон и всъщност нямах детство. Бяхме единствените евреи в квартал на чернокожи и не можех много да излизам, беше опасно. Вкъщи също не беше лесно – родителите ми бяха от друг свят, обърнат към миналото, не разбираха много американската култура, нямаха време да се занимават с мен и сестра ми, работеха по дванайсет часа шест дни от седмицата.

Чувствахте ли се на мястото си в тази среда?

Ървин Д. Ялом: Всичките ми приятели бяха чернокожи. И много бързо възникна въпросът за еврейството ми. Родителите ми бяха избягали от погромите в Русия, понякога казваха Полша. Всъщност от малко село на границата между двете. Разбрах точно откъде, когато веднъж ядох борш в Русия – имаше същия вкус като майчиния. В училищната ми среда цареше антисемитизъм и се чувствах наистина зле. Много бързо започнах да търся убежище в литературата. Толстой и Достоевски ме формираха психологически, философски и социологически. Благодарение на тях открих дълбините и страховете на човешката душа.

Присъствали сте на инфаркта на баща си, когато сте били на 10 години. Това ли определи призванието Ви?

Ървин Д. Ялом: Да, но има и друга причина. По онова време медицината беше „класическа“ кариера и към нея се ориентираха най-добрите еврейски ученици. Всъщност или вземахте занаята на баща си, или ставахте лекар. Ако знаех, че ще стана писател, може би нещата щяха да се развият другояче. Но не познавах нито един писател. Сигурното е, че решението ми да специализирам психиатрия идва от прочита на големите руски писатели. Аз съм литератор. Впрочем научната част на образованието ми никога не ме е интересувала особено и ми струваше много усилия. В началото на висшето си образование се чувствах интелектуално „недоразвит“ в сравнение със състудентите ми. Но бях обсебен от мисълта да успея. Освен това трябваше да завърша за 4 вместо за 5 години. Бях влюбен в жена си Мерилин, исках да се оженя за нея и ме беше страх да не я изгубя.

Едно от есетата Ви се нарича „Екзистенциална терапия“. Бихте ли обяснили какво значи това?

Ървин Д. Ялом: Сама по себе си екзистенциалната терапия не съществува. За да я практикува, терапевтът трябва да владее няколко техники и да бъде чувствителен към екзистенциалните въпроси, а именно: какво означава да се живее? Как да приемем смъртта? Как да намерим смисъл на живота си? Как да приемем идеята, че дори да сте в двойка с някого, винаги умираете сам, така както сам сте дошли на този свят? Екзистенциалната терапия се занимава точно с тези въпроси. Винаги ме е интересувала философията, тази, която е насочена към смисъла на живота. И не виждам защо трябва да се противопоставят философия и психотерапия. Двете се занимават с едни и същи проблеми.

Давате ли много съвети и препоръки по време на терапията?

Ървин Д. Ялом: Не искам да изглеждам всезнаещ. Мисля, че не такава е ролята на добрия терапевт. Говоря за това, което знам и ми се случва да говоря и за себе си. С Джини, пациентката от „Тайната на огледалото“, терапията протече преди повече от 40 години. Моята по онова време революционна идея беше следната: какво ще стане, ако Джини знае какво мисля и чувствам по време на сесиите? Давах ѝ да чете онова, което бях записал, и това беше невиджан експеримент. Оттогава насетне винаги когато съм постъпвал по този начин, резултатите са били отлични.

Но какво става тогава с добронамерената неутралност, предписвана от Фройд?

Ървин Д. Ялом: Мисля, че този принцип е архаичен. Впрочем сигурен съм, че Фройд е се е намесвал в живота на пациентите си, че много им е говорел.

Как протичат сесиите?

Ървин Д. Ялом: Обикновено те траят от петдесет минути до един час два пъти седмично. Често започвам с някой сън. Това е чудесен начин за достъп до несъзнаваното. Ако пациентите не си спомнят сънищата си, ги моля да заспиват с лист и молив до главата си и да се опитат да запомнят какво са сънували. Понякога една дума е достатъчна, за да задвижи паметта. Вълнуващо е, защото сънищата са пълни с енергия.

Използвате ли дивана зад себе си?

Ървин Д. Ялом: Много малко. Предпочитам да работя лице в лице с пациента. Предлагам дивана на много стеснителните хора, които ги е

срам да ме гледат в очите, или на уморените. А и диванът е прекалено свързан с класическата психоанализа, а аз практикувам психотерапия.

Брвин Д. Ялом написа:

Човек трябва да си дава сметка колко истина може да понесе.

Някога, може би след четирийсет години, никой жив човек няма да ме е познавал. Тогава ще бъда истински мъртъв, защото няма да съществувам в ничия памет.

Отчаянието е цената, която всеки плаща за самопознанието. Загледате ли се внимателно в живота, винаги ще попаднете на отчаяние.

Животът е проблясък между две еднакви бездни: тъмнината преди раждането и мрака след смъртта.

Странен мисловен експеримент... Посланието на Ницше е да изживеем живота си по такъв начин, че да искаме той да се повтаря вечно.

Любовта не е просто страст между двама души. Има огромна разлика между влюбването и обичането.

Ако се издигнем достатъчно високо, ще достигнем ниво, от което трагедията престава да изглежда трагична.

Погрешно е да създаваш деца от необходимост, да ползваш едно дете, за да заглушиш самотата си, да намиращ смисъл в живота, възпроизвеждайки свои копия. Също така погрешно е да се стремиш към безсмъртие, като изстрелваш ембриони в бъдещето – сякаш спермата ти носи твоето съзнание!

С чувството за собственост и с ревността, която го съпровожда, бракът поробва духа.

Духът на човека се състои от изборите, които прави.

Отзиви за автора и романа „Когато Ницше плака“

„Ялом е човек с широкоспектърни творчески интереси и един от най-зашеметяващите и еkleктични писатели на нашето време.“

Джей Парини, писател

„Пленителен роман за страстта. Ловък интелектуален трилър, който жъне успех, заради добре обоснованите екзистенциални прозрения в зората на психоанализата. Ялом притежава верния инстинкт на творец, който оставя своите блестящи персонажи да бъдат онова, което са. И да разговарят.“

Лос Анджелис Тайм Бук Ревю

„Когато възпроизвежда детайли от епохата, Ялом е перфекционист.“

Уошингтън Поуст Бук Ревю

„С този възхитителен роман Ървин Д. Ялом доказва, че е голям писател и ясновидец на човешката психика.“

Роло Мей

„Ялом демонстрира онази рядко срещана комбинация от научно разбиране на материята и вихрено въображение - резултатът е отчетлив и елегантен художествен стил.“

Пало Алто Пенинсула Таймс Трибюн

„Трудно се пише за Ницше – философ, чийто живот и възгледи са неразграничими и който се вживява в идеите си до лудост и смърт. Ървин Д. Ялом не само се осмели да го стори, но улови духа на тази философия и ни го внуши с майсторството на драматург. „Когато Ницше плака“ е най-добрата драматизация на творчество на голям мислител, откакто Сартр написа „Фройд“.

Чикаго Трибюн

„Четиво, което те поглъща. Силно вълнуваща и добре разказана история, която ще достави удоволствие на всички, предпочитащи идейна литература!“

Колин Уолтърс, Уошингтън Таймс

„Как сме могли да живеем досега, без да познаваме творчеството на д-р Ървин Д. Ялом? Не се случва всеки ден книгите по психотерапия да се четат като романи.“

Жьонвиев Дьолези, „Либерасион“

Обичаме повече самото желание, отколкото човека, когото желаем.

Фридрих Ницше